

HANS VAN ECHTEL
SCHRIJFT OVER DE DAGELIJKE DINGEN.

FOLDER

Het is nu al weer vier dagen geleden dat ik gestopt ben met roken. Om precies te zijn: op 30 juni, 's avonds tussen elf en twaalf uur, genoot ik nog snel even van twee sigaretjes. Maar klokslag twaalf uur werd de asbak geleegd en op een moeilijk te bereiken plek verstoppt. Ik heb het nu al enkele dagen dapper volgehouden. Maar om nu te zeggen dat ik me meteen al een totaal ander mens voel, is lichtelijk overdreven. Toch wordt me dat via een folder bij de huisarts met enige nadruk beloofd. Al na twintig minuten nadat ik gestopt ben, zal mijn bloeddruk en hartslag weer normaal worden.

Na een dag moet alle koolmonoxide zelfs uit mijn lichaam verdwenen zijn en zal het ademen een stuk gemakkelijker geworden zijn. Na 48 uur zal mijn lichaam volgens de folder zelfs helemaal vrij zijn van nicotine en zouden zowel smaak- als reukvermogen verbeterd zijn. Vorige week zondag kon ik de proef nog niet op de som nemen, toen was ik immers nog niet gestopt. Ik ben toen 's morgens om half zes opgestaan om per fiets vanuit Schalkwijk naar Utrecht te gaan. Dat viel niet mee, want de dames in mijn gezelschap hadden een betere conditie dan ik. Maar die hebben dan ook nooit gerookt. Af en toe moest ik ze uit de achterhoede even manen om rustig aan te doen. Ik arriveerde nog wel tijdig op het Cereolterrein in de wijk Oog in Al waar om half acht in de ochtend het boeiende toneelstuk 'Geen bijen, geen fruit' werd opgevoerd. Een open luchtvoorstelling vanaf houten banken, met een uiterst fraai uitzicht op de oude sojafabriek, en een lekker ontbijt als toegevoegde waarde.

Die zondagochtend kon ik nog niet vermoeden dat binnen 24 uur dit fraaie panorama letterlijk in rook zou opgaan. Het rijksmonument was de afgelopen maanden aan de binnenkant leeggehaald en deels gesloopt maar de buitengevels stonden nog trots overeind toen ik er zondagmorgen bij een fraaie zonsopgang naar keek.

Het kan echter verkeren: zo wordt de herinnering aan een mooi toneelstuk geheel verduisterd door zo'n brand. Je zou bijna weer gaan roken van ellende. Maar dat is me niet overkomen, ik ben immers van plan vol te houden.

Eigenlijk ben ik bij toeval met roken begonnen. Bijna iedereen rookte in het internaat waar ik een deel van mijn jeugd doorbracht. Destijds nog geen sigaretjes of sigaretten maar een pijp, zoals ons idool Godfried Bomans. De priesterstudenten waren avonden lang in de recreatiezaal met zoetige tabak van het merk Clan in de weer en niemand maakte destijds problemen vanwege rookoverlast.

Dat is nu - ruim vijftig jaar later - drastisch veranderd. Het is misschien goed dat mijn vader deze nieuwe ontwikkelingen niet meer heeft meegemaakt. Tot een week voor zijn dood rookte hij dagelijks zijn Agio-sigaren. Ik kan me nog precies het aroma herinneren dat om hem hing. Mijn vader is liefst 86 jaar oud geworden, ondanks het feit dat hij nooit een folder van de huisarts ter harte heeft genomen. Misschien had hij geluk.

Na cd's en dichtbundels nu ook

"M'n ouders zouden trots

Journalist Ton van den Berg praat wekelijks met bekende en onbekende Utrechters in stad en regio. Dit keer met de dichter, zanger, schaker Anton Rosmüller (61) die al enkele dichtbundels en drie cd's met eigen muziek op zijn naam heeft staan. Hij presenteerde onlangs een boek over wandelingen in Utrecht.

Het wandelboek over Utrecht is er gekomen omdat Anton Rosmüller plotseling tijd over had. Niet dat hij daar zo blij mee was, want de verbouwing van café Ledig Erf ontnam hem zijn tweede huiskamer. "Het was zo'n modern ding geworden, het karakter van het praai- en schaakcafé was volkomen weg. Ik ging er niet meer naar binnen en had daardoor tijd over en ging meer wandelen in Utrecht."

Rosmüller pakt een stadsplattegrond en vouwt die uit op de grond van zijn benedenwoning in Wijk C. "Kijk, ik ben die blauwe en groene plekken op de kaart gaan opzoeken. Zo ontdekte ik dat Utrecht niet alleen een echte waterstad is met al die kanalen, maar ook een parkstad en een fortstad. Tijdens die wandelingen kreeg ik het idee dat er een boekje in zat. Nou ben ik weliswaar dichter, maar geen schrijver. Wie kon ik daarvoor vinden? Dat was niet zo moeilijk, het moest Kees Volkers worden. Die ken ik van het schaken en het café en ik wist dat hij een historisch-geograaf is en al eens eerder een wandelboekje had geschreven." Met Kees Volkers maakt Rosmüller diverse wandelingen door de buitenwijken van Utrecht wat leidde tot het onlangs gepresenteerde boek 'Mooie wandelingen buiten de binnenstad van Utrecht'. "Het heeft wel bijna drie jaar geduurd voordat het boek werd uitgegeven, maar het is er dan toch maar. M'n ouders, ze zijn twin-

tig jaar geleden overleden, zouden trots op mij zijn geweest."

■ **LEDIG ERF**

In café Ledig Erf komt Rosmüller niet meer. Nadat de vorige eigenaar (Jacob van de Lagemaat, red.) het verkocht, veranderde het café van interieur en werd de schaakclub verbannen. "Ik wandel er wel eens langs en als de jongens van de wielclub op het terras staan, maak ik daar nog wel een praatje mee, maar in het café heb ik niets te zoeken. Het afscheid was zwaar. Ik heb er nog gedichtjes over gemaakt." Rosmüller pakt een paar velletjes papier en overhandigt ze. Op de eerste staat: 'Het café verkocht, het interieur vernieuwd, alles lijkt perfect, alleen de stilte in mij weet wat niet meer is'. "En deze laat zien hoe ik me erover voel." De deur staat open, binnen is alles nieuw, buiten regent het, stil sta ik op de drempel, ga ik hier nog naar binnen?"

Rosmüller 'verhuisde' naar een café in de Twijnstraat en nam de schaakmakers van het Ledig Erf mee. "Het was er wel leuk, voor even. Maar na drie maanden zag ik dat ik in dat café alleen maar met mannen zat. Daar had ik op het seminarie bij mijn priesteropleiding al genoeg van gehad, dit hoefde van mij niet. Ik miste de sfeer van het Ledig Erf. Ik probeerde het te vinden bij de Morgenster, maar daar komen mensen die

overdag werken en daarna vooral praten over dat werk. Nadat ik een vent, die voor de zoveelste keer over zijn cateringbedrijf begon, had aangehoord ben ik weer verder gaan zoeken. Nu kom ik vaak in café Der, at waar ik kan schaken en kaartspelen. De eigenaar heeft ooit ook gewerkt in het Ledig Erf. En een enkele keer loop ik ook toch nog wel even weer binnen bij de Morgenster, maar het huiskamergevoel van wel- eer is toch weg. Ach, het wegvallen van het Ledig Erf was een tegenslag in het leven. Maar ik ben inmiddels 61 en heb leren omgaan met tegenslagen."

Rosmüller is een wandelaar, dichter, zanger en nu dus ook medeschrijver van een wandelboek. "Ik wandel heel veel. Ik heb het Pieterspad, het Zuiderzeepad, Graafschappad en nog zo wat van die lange-afstandswandelingen gedaan." Zijn hand legt hij op een stapeltje wandelboeken als bewijs dat dat achter de rug is. "Met de ervaring die ik bij die wandelingen heb opgedaan, heb ik in Utrecht rondgelopen. Ik zocht naar de mooie doorkijkjes en daarbij vielen me de aanwezigheid van de parken en forten op. Een paadje langs de Vecht bij Oud-Zuilen kan me dan bekoren of het beeld dat je ziet bij de Zilveren Schaats aan de achterkant waar vroeger het Antonius Ziekenhuis stond. Dat is zo'n verstilde plek, het is alsof je naar een 19e eeuwse situatie kijkt. Naar gebouwen keek ik niet zo. Dat deed Kees wel. Ik heb

Anton Rosmüller: 'Vanmiddag ga ik naar het café en aan het eind van de week ga ik wandelen in de Achterhoek.'

(Foto's: Ton van den Berg)